

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt IV. Rosæ mira animi submissio virgineus candor, benignitas,
aliæque virtutes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

ROSÆ mira animi submissio
virgineus candor, benignitas, alia-
que virtutes.

Fundamentum reliquarum virtutum, mode-
stissimi animi submissio, tam altas in hac
Virgine radices egit, ut suum unice contem-
ptum perpetuo studio quævisse vita fuerit.
Parum illi fuisset, domesticæ ancillæ officiis di-
stineri, nisi & infra illam se demisisset. Quam-
obrem sæpe Marianam agrestem servam adige-
bat, ut se dejectam humi pedibus proculcæret.
Exultabat injuriis proscissa ob singularem vitæ
rigorem, at suis laudibus vulnerata, spineam co-
ronam, qua tempora clam obsederat, violento
pugno capiti altiùs infigebat. A Regio Quæ-
store, qui supremis tribus Rosæ annis suam do-
mum consecrari ambivit, flexis poplitibus aquæ
libandæ veniam impetrabat. Morbos cælere
consueta, ne medicæ sibi manus, & delicatâ re-
media adhiberentur, aliquando tamen candidè
fatebatur, quantis cruciatibus distabesceret, ut
crederetur ob immania crimina à vindice Nu-
mine flagellari. Quin & mirari sit, cur nondum
terra infelicem, quæ suis piaculis onerabatur,
abyssò demerserit ultor Deus, sanctè affirmabat.
Et enormium quidem scelerum ream illam cre-
didisses, cum obruta lacrymis, & singultans pro-
cum-

cumbabat ad Sacerdotum pedes. Sed illa nunquam lethali crimine amisit haustam à sacro fonte divinorum munerum ubertatem, & laborandum Confessariis erat investigantibus quid ad suum forum certò spectaret, nullum enim ab illius ore verbum excidit, obstreperum, criticum, nihil in ejus moribus triste, nil austerum; Sed tota serena erat, & benigna, adeò ut negassès Rosam esse, quæ spinis carebat. Cumq; integerrimo singulos amore complecteretur, à Dei hominumq; charitate animari videbatur. Nulla rerum humanarum cura ejus animum sollicitavit: quin interrogata aliquando, num qua re præter divinas delicias, innocuè caperetur, negavit se ullatenus posse rebus perituris exhilarari. At virgineum illius candorem nulla unquam veniali macula afflatum fuisse, nec in toto vitæ cursu ne semel quidem illi in animum cogitationem obrepissè jurati asseruere undecim Religiosi viri, quotquot generalem Virginis confessionem exceperunt. Postquam egregiam formam assiduis macerationibus, diuturna inedia, & aqua gelida toti corpori creberrimè superfusa, corrupit, magno haberi cœpit in pretio, utque innocentissimum pœnitentiæ simulacrum ab omnibus indigitari. At illa blandientis famæ laudes horrescens, vividum illicò in genas colorem, vigorem in oculis precibus revocavit; adeò ut cum domum rediret sub meridiem sextæ feriæ sanctioris hebdomadæ roseo vultu

vultu instar Auroræ subvvida, & amœna, congregerrones quidam juvenes audacissimi in prætereuntem jociati sint, quasi reducem in convivio, & opiparè habitam. Illa verò quadraginta elapsos dies pane tantùm, & aqua duraverat: & horas tunc triginta immota perfliterat in templo sancti Dominici precibus insistens, cibi que omnis expers, ac potus. Majus illi studium fuit premendi reliquas divinas dotes, id eo que Deum à teneris annis flagitaverat, ne cui mortalium fineret innotescere quæ suam intra animam operari dignaretur, cum que illius votis annuerit Sponsus divinus, per pauca, & penè vulgaria crediderim, quæ ut maxima, & singularia, spirituales Virginis Patres ab illa expiscari potuerunt. Quid quòd Superos habuit ministros modestiæ suæ, & cum aliquando templum ingressam consternasset subita recordatio destituti in patenti cubiculo severioris ad domandum corpusculum instrumenti, designavit animo locum, in quo illud suppressum à Cœli Regina exoptabat, ut domesticos lateret, & regressa reperit famularem suæ demissioni præstitam operam à Superum Imperatrice.

